

Златната костенурка

Всяка година по едно и също време на малък остров между континентите се събират животните и феите от всички страни за да направят голяма конференция на която да се разберат помежду си относно някои актуални проблеми. “Аз ..” казала змията, която в това малко мрачно утро представлявала малка африканска страна, “имам нещо да заявя!” И тя самодоволно огледала слушащото множество. “Е.. добре?” прозял се египетският крокодил и се приготвил да изкаже един или два полезно звучащи коментари , за да може след това без притеснение да спи по време на заседанието “Проблемът , който ние трябва да обсъдим през този ден ..” без да обръща внимание на някое смущение змията изсъскала, и продължила своето говорене “..е, че ние не се разбираме помежду си. Само най- образованите от нас могат да говорят повече от два езика, но никога едни и същи.

Животните умело избягвали да разглеждат този въпрос, защото било много неудобно да се мисли по въпроси , чийто отговор никой не знае. Сега те принудително се сблъскали с това и нервно застъргали с крака и зашепнали.

“И?” , нервно попитал ирландския вампир и обърнал своето златно гърне за да седне /което заради катастрофалното световно икономическо положение съдържало само едно копче/. “До сега винаги сме побеждавали проблемите, нали?” “Това не е вярно!”, констатирала овцата от шотландските хълмове, която замествала Несус , който се бил простудил. “Ние не сме способни да разпространим важни новини. Коалите от единия край на гората в която вали не знаят, че тя гори в другия. Рибите умират поради замърсяването на водата от другите страни, защото никой не ги информира за някой току що идващ нефтен прилив”. И ежегодно ние, организаторите на тази конференция трябва да разиграваме лотария , за да намерим приемлив конферентен език. Това вие наричате “да победим проблемите” ?” Овцата изблеела , за да подчертае думите си, легнала и запреживяла.

За момент се възцарила тишина и в главата на едно или друго лениво животно се породили убийствени мисли срещу неопитната овца. Тогава внезапно напред решително излязъл лъвът от Арабия. “Да приемем моят език !” Той вдигнал лапа и демонстративно изгледал грамадните си нокти. “Защото аз съм най-силният, най-бързият и най-опасният из между всички нас. А има естествен закон, че побеждава най-силният. Тогава нашият проблем ще бъде решен. Всеки ще научи моят език и всеки ще разбира другият”. “О, не” , възразил гущерът за който никой точно не знаел от къде е дошъл, “моят език ще бъде говоримия. Аз съм същество с най-дълго родословно дърво. Освен това аз произхождам от динозаврите и заради това най-добре зная кое е добро!”

В множеството се дочул одобрителен шепот и гущерът хвърлил презрителен поглед на лъва. “Защо не моят” викнал висок глас, за да надмогне шумът и когато носорогът се оттеглил в страни се появил питомният заек. “Аз съм много плодовит. А също езикът на моята страна е такъв!” Една хиена се изсмяла, поради което зебра я ударила с копито в устата. “Аз също съм много плодовита. Следователно да приемим моят език!” предпазливо предложила мишката. “И моят” викала вомбата едновременно с антилопата. “И моят “ ръмжал леопардът.

Скоро станало ясно , че всяко животно и всяка страна иска да предложи своя език, който другите да учат, и че никой не показва готовност да изостави собственото си становище , дори да прояви само крачка благосклоност към съседа си

Сега едно костенурче, което дори не представлявало страна, защото живеело на малък остров , чуло виковете и запълзяло бавно към събранието, както обикновено правят костенурките. Като пристигнало там, то потърсило най-високата скала в околността и се покатерило върху нея. “ТИШИНА” , невероятният вик накарал животните да потреперят и всички гледали, сякаш теглени на въже, към малкото петно върху големия камък. Костенурчето доволно се усмихнало и се поздравило за силния си глас . “Аз мисля” казало то с високо извисен глас “че имам решение на вашият проблем”. Отново се засмяла хиената, но същевременно скрила своята предизвикваща ужас муцуна в лапите си, за да избегне нов наказващ удар.

“Защо да не се създаде нов език?” продължило костенурчето от своята скала. “Защо да не се създаде нов език, който да се учи лесно и да е лесно говорим за всички същества в света? Език, който не поставя в не изгода и не дава предимство на която и да е страна?” То изгледало долу стоящите животни , които вцепенено и изумено го гледали. То се надявало, че неговото предложение ще бъде прието. “И по какъв начин ..” започнал лъвът бавно и ядосано. “... да създадем този език ?” Костенурчето направило тържествено движение с крак, защото докато траело бавното му придвижване към събранието, то могло обстойно да обмисли работата.

“Ще ви го обясня” то започнало и говорило много часове и колкото повече говорело и обяснявало за езика, толкова повече животни били привлечени към неговата идея. “Грандиозно” , отбелязал крокодилът . “Чудесно” , казал лъвът. “Да го възнаградим”, решил ирландският вампир. “Разбира се”, съгласили се животните. “Но как?”

“Аз ще направя това!” , се чул енергичен глас от множеството и Холевудската фея от САЩ бръмнала нагоре към скалата върху която стояло костенурчето. Тя вдигнала своята магическа пръчка, казала няколко вълшебни думи и златен прах се заизсипвал върху тялото на малкия езикооткривател., докато бил покрит с злато от главата до краката.

“Сега ние винаги ще ви признаваме като наш най-голям благодетел и вие ще имате право да участвувате на всяко събрание.” , заявила феята и множеството я аплодирало. “Няма защо, няма защо.” Феята се поклонила и се върнала на своето първоначално място. А костенурчето , горе на своята скала се усмихвало с най-широка усмивка и считало, че може изцяло да бъде доволно от себе си.

Тази истинска случка разказала Katharina von Radziewski през юни 2003, а Тодор Матев я превел.